

Herdabrevet från de nordiska biskoparna till den extraordinära missionsmånaden 2019

Sedan många år firar vi världsmissionssöndagen i slutet av oktober, då vi ber för missionen och tar upp en kollekt för världsmissionen. Under mottot "Döpt och utsänd: Kristi kyrka på missionsuppdrag i världen" utropade påve Franciskus oktober 2019 till en extraordinär missionsmånad.

Mission är trons hjärta. Redan på Kristi himmelfärds dag lade Jesus kyrkans uppdrag att ge Guds nåd vidare i kyrkans vagga, ja i hennes hjärta:

Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut. Matt 28, 19 ff.

Ända från början, redan före Pingst, kyrkans födelse, fick vi uppdraget till mission. Men vad är mission?

I sitt budskap från den 22 oktober 2017, i vilken han annonserar den extraordinära missionsmånaden, skriver påve Franciskus: „Att följa detta bud (dvs. ordern om mission) är inte ett alternativ för kyrkan, utan hennes "oundvikliga uppdrag", som andra Vatikan-konciliet (1) påminner om, eftersom kyrkan "till sitt väsen är missionär" (2). Han fortsätter genom att citera sin föregångare, helige påve Paulus VI: „Att förkunna evangeliet är sannerligen kyrkans särskilda nåd och uppdrag, hennes djupaste identitet. Hon finns till för att evangelisera.“ (3)

Jesus sänder kyrkan, och var och en av oss, till världen för att förkunna evangeliet, det glada budskapet. Precis som han har lämnat sin himmelska värld för att dela sitt liv med oss, måste vi också lämna vår "värld", vår bekvämlighet, för att ge människor del av den nåd och det liv som Jesus Kristus har gett oss. „Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlighet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydlig ända till döden, döden på ett kors.“ (Fil 2,6 ff).

Vad innebär det att vara en missionerande kyrka?

I våra länder har vi ibland svårt för begreppen "mission" och "missionerande". Antingen tror vi att kyrkans missionsverksamhet, åtminstone i sin traditionella mening, till stor del är fullbordad eftersom det knappast finns ett land som inte på något sätt inom möjlig-

heternas ram berörts av evangeliet och kyrkans närvaro. Eller så tenderar vi att tro att mission är detsamma som påflugenhets, eftersom vi som kristna inte vill göra oss bättre än andra, eller kanske anser vi att kristendomen bara är en av många likaberättigade religioner eller världsåskådningar.

I de nordiska länderna tänker vi utifrån vår status som minoritetskyrka. Att vara kyrka betyder för många att bevara det vi har: att hålla invandrarna, trots många utmaningar, kvar i den katolska tron och integrera dem i den lokala kyrkan, och bevara och stärka de troendes engagemang, särskilt de ungas.

Dessa uppfattningar, bekymmer och reservationer delvis är verkliga, men inte vara en broms för kyrkans missionsverksamhet. För detta behöver vi en *realistisk bedömning av situationen, fast övertygelse och ödmjukhet*:

Realistisk bedömning för att inse att evangeliets spridning är långt ifrån fullbordad, varken på världsnivå eller i vår omedelbara omgivning. *Fast övertygelse* för att bekänna Kristus som sann Gud, Herre och Frälsare och att se kyrkan som medlaren och bevararen av ett budskap som försöker förklara tidens tecken men utan att överge eller försvaga traditionell tro. *Ödmjukhet* krävs för att inse både att vi ständigt behöver fördjupa oss i livet med Gud och särskilt ärlighet för att förstå att vi som kristna är syndiga människor och därför behöver daglig omvändelse.

Den helige påven Paulus VI beskriver denna process i sin rundskrivelse "*Evangelii Nuntiandi*" (n.15): "*Ty den kristna gemenskapen är aldrig slutet i sig. Dess inre liv – ett liv där man ber, lyssnar till ordet och undervisningen, lever i broderlig kärlek och delar sitt bröd med varandra – får sin fulla betydelse först när det blir ett vittnesbörd som framkallar beundran och omvändelse, tar formen av förkunnelse och framför det glada budskapet. ... Kyrkans uppdrag är att evangelisera, och hon börjar med att evangelisera sig själv. Hon är en gemenskap av troende, som bärs av och delar ett hopp och lever i broderlig kärlek, och därför har hon behov av att ständigt höra om innehållet i sin tro, skälen för sitt hopp, det nya kärleksbudet.*"

Inte bara präster och missionärer i klassisk mening, utan varje döpt och konfirmerad människa har del i ansvaret för kyrkans uppdrag. Detta sker både genom att ta sig an konkreta uppgifter i förkunnelsen såväl som framför allt som trovärdigt livsvittne. Om det säger den helige påven Paulus VI vidare i *Evangelii Nuntiandi* (n. 41): "*Kyrkan anser evangelisationens första medel vara vittnesbördet av ett äkta kristet liv, överlåtet åt Gud i en aldrig brutet gemenskap men också utgivet åt nästan i obegränsad nit. Som Vi nyligen sade till en grupp lekmän: „Den moderna människan lyssnar hellre till vittnen än till lärare, och om hon lyssnar till lärare så är det därför att de är vittnen“ (67). Petrus uttrycker detsamma när han talar om den rena vandring som förs i fruktan och som utan ord vinner också dem som till äventyrs inte vill tro på ordet“ (68). Det är alltså först och främst genom sitt handlande, genom sitt liv som kyrkan ska evangelisera världen, det vill säga genom ett levande vittnesbörd om trohet mot Herren Jesus, om fattigdom och osjälviskhet, om frihet inför denna världens makter, med ett ord, om helighet.*

1. Mission som en kärleksgåva

Paulus beskriver hur kyrkan i Korint stöder kyrkan i Jerusalem (jfr 1 Kor 1,16). Det, säger han, är en kärleksgåva med vilken de kristna i Korint bistod sina bröder och systrar i nöd. De såg de nödlidande i en delkyrka och hjälpte dessa människor. De delade med varandra evangeliets glädje, tron och sina materiella ägodelar och blev till nåd för varandra, detta är levd kärlek.

Den förre prefekten för Kongregationen för folkens evangelisering, kardinal Ivan Dias, sa en gång: „*En evangeliserad person ser längre än sig själv, sin församling, sitt stift, han ser hela kyrkan.*“ Kärleken ser ansiktet, nöden hos sin nästa och bär honom.

Hur kan vi förmedla nåden vidare i denna extra missionsmånad?

I oktober kan vi ta emot Guds nåd i bön och genom våra böner kan vi omfamna andra människor i Guds nåd. Bönen är kyrkans andning som ger liv. Hon behöver sina barns bön så att var och en av oss kan förkunna evangeliet – och ingenting annat.

Låt oss i bönen utsätta oss för Guds nåd för att ge den vidare genom våra liv och bön. Låt oss be specifikt be för en lokal missionsinsats, för ett missionsområde, för de påvliga missionsverken och för missionärerna.

I församlingarna kan vi be rosenkransen för missionen; organisera tillbedjan eller en vigilia framför sakramentet för missionen, och framför allt arrangera aktiviteter för ungdomar så att de kan känna hur viktig missionen är för kyrkan, hennes hjärtesak och hennes livs andning.

2. Ta emot nåd och ge den vidare

Det finns många platser i världen där präster, ordensfolk och lekfolk behövs för att hjälpa till i missionen. I detta avseende har hela familjer brutit upp, t.ex. från den Neokatekumenala vägen, för att arbeta för missionen. Många ungdomar gör ofta ett frivilligt år mellan gymnasiet och början av studierna. Det frivilliga året kan också användas för en insats i missionen. Men även i den lokala församlingen kan vi initiera aktiviteter som stöder missionen genom att skapa lokala missionsgrupper så som det finns i många länder. Det skulle vara ett fint initiativ om vi hade detta även här i norra Europa.

Den sista punkten är kärleksgåvan, det ekonomiska stödet. Mission kostar pengar, och missionsländerna behöver en kärleksgåva från oss. Naturligtvis kan vi fråga oss här i Norden varför vi ska stödja missionen i andra länder. Vi är själva ett missionsområde och kämpar med ekonomiska utmaningar. Men ingen är så fattig att han inte kan hjälpa någon annan. Och ingen är så rik att han inte behöver stöd.

Slutord

Firandet av Missionssöndagen har ofta handlat om att bön och penninginsamling för missionen i avlägsna länder. Det borde fortsätta så. Men engagemanget kan bara skapas

och bevaras om vi är medvetna om att vi vill ge människorna i missionen något som vi själva inte kan avstå från. Vår egen tro måste bli något outhärligt. Den kommer bara att bli det om vi lever tron och därmed känner att vi tilltalas av Gud själv.

Därför är insats för missionen alltid en effekt av vårt eget trosliv. Ett sådant liv i tron är inte bara nödvändigt för vår insats för missionen, utan en förutsättning för att den kyrka, i vilken vi dagligen lever i våra länder, fortsätter att existera. Må vi uppmuntras till detta, upplysta av den Helige Ande, av vår beredvillighet gentemot Gud, vår tillit till honom och den ömsesidiga uppmuntran till ett gott vittnesbörd.

Låt oss inte glömma jungfru Marias förbön och förebild. Under korset blev hon kyrkans moder, men redan i början av sitt moderskap framträdde hon som förebild för kyrkan och den enskilda troende: efter sitt "*fiat*" och med Guds son redan i sitt sköte, gick hon till sin släkting Elisabeth. Genom denna blygsamma gest gav hon Gud själv vidare och beredde därmed andra människor glädje (jfr Luk 1: 39-45). Må även vår beredskap inför Gud bidra till att vi ger evangeliets glädje vidare till andra.

Anmärkningar:

- 1) Andra Vatikanconciliet, Dekretet "*Ad gentes*" 7
- 2) d: o 2
- 3) Paulus VI „*Evangelii nuntiandi*“ 14

Kloster Maria Einsiedeln, den 10 september 2019

+ Czesław Kozon
Biskop av Köpenhamn

Kardinal Anders Arborelius OCD
Biskop av Stockholm

+ Bernt Eidsvig Can. Reg.
Biskop av Oslo
Administrator av Trondheim

+ David Tencer OFM Cap
Biskop av Reykjavik

+ Berislav Grgic
Biskop-Prelat av Tromsø

Marco Pasinato
Stiftsadministrator av Helsingfors

+ Peter Bürcher
Biskop Emeritus av Reykjavik

+ Teemu Sippo
Biskop Emeritus av Helsingfors